

Arrest

nr. 156 834 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat K. BLOMME en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 januari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 12 juni 2015.

1.3. Op 29 juni 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soenniet van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het kamp Ain el-Hilweh, te Libanon. U bent geregistreerd bij UNWRA. U bent naar een UNWRA-school gegaan en u hebt uw lager middelbaar onderwijs afgerond op 16-jarige leeftijd. U werkte in Libanon als schilder. U had een goede job. Hoewel u minder werk had door de Syrische crisis, had de oorlog in Syrië weinig invloed op uw werk omdat u veel connecties had. De situatie van u en uw familie was goed. U verdiende maandelijks ongeveer 1600 à 1800 dollar. 6 dagen per week werkte u voor uw eigen opdrachten en op zondag werkte u voor een timmerman, W.(...) K.(...) J.(...) genaamd, voor wie u verf- en decoratieopdrachten deed in zijn atelier. Op zondag werkte W.(...) als taxichauffeur in het kamp. U werkte voor hem gedurende vijf à zes maanden. Elke zaterdag bracht hij u de sleutel van zijn atelier en legde hij u de opdrachten uit aan de hand van foto's. Op 2 februari 2014 werd W.(...) vermoord in zijn taxi door aanhangers van de extremistische soennitische beweging van Bilal Badr. W.(...) werd uitgeschakeld omdat hij klaarblijkelijk behoorde tot Saraya Al Muqawama (de Verzetsbrigades), een organisatie die banden had met het sjiiitische Hezbollah (Partij van God) en een tegenstander was van Bilal. Omdat u hem en zijn familie kende, nam u deel aan de driedaagse begrafenisceremonie. Na de dood van W.(...) begonnen zich roddels over u te verspreiden. Er werd geroddeld dat u eveneens tot Saraya Al Muqawama behoort, dat jullie Bilal bespioneerden en foto's uitwisselden. U ving deze roddels op via vrienden. Op het einde van 5 februari 2014, de derde dag van de begrafenisceremonie, ging u in de namiddag naar huis. Toen u zich vlak bij uw huis bevond werd er vier keer op u geschoten met een pistool door één belager die zich op 12 meter afstand van u bevond. U kon nog net binnenglippen in uw woning omdat de deur open stond. De muur naast de deur ving vier kogels op. Na de beschieting op u door een aanhanger van Bilal Badr was er grote chaos en vele mensen kwamen kijken wat er precies was gebeurd. Uw moeder viel flauw en werd naar een kliniek gebracht. Vervolgens ging u met uw vader naar het volkscomité van Fateh (PLO, Palestijnse Bevrijdingsorganisatie) op 35 meter van uw huis. U en uw vader praatten er met A.(...) M.(...). Toen jullie naar A.(...) H.(...) bureau wilden gaan, vroegen jongeren die op weg waren naar de fitness in hetzelfde gebouw aan u wat er precies was gebeurd. Daarom ging uw vader alleen bij A.(...) H.(...). Uw vader verkreeg van het volkscomité een brief waaruit blijkt dat u in gevaar bent. Ze raadden u aan het kamp te verlaten omdat ze u geen bescherming konden bieden. Fateh heeft zelf ook problemen met extremistische organisaties en bijgevolg kunnen ze evenmin u beschermen. Nog diezelfde dag verliet u het kamp en ging u naar een zuidelijke sjiiitische wijk van Beiroet waar een tante van u woonde. U dacht in een door Hezbollah gecontroleerde wijk veilig te zijn voor extremistische soennitische organisaties. Omdat u nieuw was in de wijk en mensen nieuwsgierig waren, vertelde uw tante dat u afkomstig was uit Ain el-Hilweh. U verbleef er gedurende vier maanden. Tijdens uw verblijf werden de zuidelijke wijken in Beiroet verschillende malen gebombardeerd. Men dacht dat personen van Ain el-Hilweh verantwoordelijk waren voor deze bombardementen. Omdat mensen in de wijk u boos aankeken, voelde u zich er niet meer veilig en besloot u Libanon te verlaten. Uw vader regelde uw visum om naar Turkije te reizen. U verliet Libanon op 26 juni 2014. Na enkele dagen in Istanbul reisde u door naar Griekenland. Uw vingerafdrukken werden er genomen en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. U verbleef en werkte gedurende 6 maanden bij een oom in Athene. U verliet Griekenland op 2 januari 2015 en u vroeg asiel aan in België op 5 januari 2015. U beschikt over uw originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnen, een kopie van uw UNWRA-kaart afgegeven in juni 2000 en een brief zonder datum van het volkscomité van de PLO van Ain el-Hilweh waaruit blijkt dat u een moordpoging hebt overleefd en u voor uw eigen veiligheid het kamp moest verlaten.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en

onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo hebt u tot 16-jarige leeftijd onderwijs gevolgd bij UNWRA (CGVS, p. 3). Hoewel uw familie geen voedselpakketten ontving, blijkt niettemin uit uw opeenvolgende verklaringen dat de economische situatie van uw familie goed genoeg was om zelf te voorzien in jullie basisbehoeften en dat voedselhulp van UNWRA in jullie geval geenszins noodzakelijk was om te overleven (CGVS, p. 8-9). In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uw ouders wél recht zouden hebben op voedselpakketten indien al hun zonen zouden getrouwd zijn (CGVS, p. 5). U verklaarde eveneens dat u kon gebruik maken van medische bijstand van UNWRA. Als kind werd u naar een UNWRA kliniek gebracht. Recent maakte u eerder gebruik van een ziekenhuis van Fateh waar u ook gratis terecht kon voor een behandeling. U kon ook bij UNWRA terecht voor bepaalde medicijnen. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat ook uw moeder gebruik heeft gemaakt van de medische diensten van UNWRA (CGVS, p. 3-5). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dus dat u recht had op bijstand van UNWRA op vlak van onderwijs en medische hulp.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verschillende vreemde en onaannemelijke elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u dat u sinds vijf à zes maanden op zondag werkte voor een timmerman die op 2 februari 2014 werd vermoord door de organisatie van Bilal Badr omdat hij beschuldigd werd van te behoren tot Saraya Al Muqawama. Aangezien u met hem samenwerkte, werd er over u geroddeld dat u ook bij Saraya Al Muqawama zou behoren en dat u samen met W.(...) Billal bespioneerde. Door die roddels werd er ook een moordpoging op u ondernomen (CGVS, p. 13-14). Vooreerst kan worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat een machtige organisatie, die nota bene controle had over de wijk waar u woonde, enkel en alleen op basis van roddels een moordaanslag op u zou plegen. Er kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat er meer aan de hand moet zijn vooraleer men personen gaat uitschakelen dan enkele roddels die in het kamp de ronde doen. Hiermee geconfronteerd, kon u louter opperen dat deze organisatie uitsluitend uit criminelen bestaat, hetgeen geenszins een overtuigende verklaring is (CGVS, p. 13, 19). Bovendien waren deze roddels uitsluitend gebaseerd op het feit dat u werkte voor deze timmerman en hij elke zaterdag bij u kwam (CGVS, p. 17 en p. 19). Dat u plotseling ook werd beschuldigd tot Saraya Al Muqawama te behoren enkel en alleen omdat u op professioneel vlak samenwerkte met W.(...), houdt weinig steek. Op basis van een dergelijke redenering kan iedereen die maar ook enige band of vriendschap heeft met W.(...) hiervan verdacht worden en zou er dus over alle kennissen van W.(...) geroddeld kunnen worden. In dit verband kan worden opgemerkt dat u overigens opmerkelijk is dat u geen enkel idee hebt of er ook over andere kennissen van W.(...) na zijn dood werd geroddeld of dat er ook andere kennissen werden beschuldigd van te behoren bij Saraya Al Muqawama (CGVS, p. 19). U kon louter en alleen zeggen dat u had opgevangen via sociale media dat er in 2015 enkele personen werden vermoord die beschuldigd werden te behoren tot Saraya Al Muqawama (CGVS, p. 17). Volgens uw verklaringen waren dat geen vrienden van W.(...) (CGVS, p. 18). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat de roddels zich uitsluitend baseerden op uw samenwerking met W.(...), bovendien komt het ook vreemd over dat er plotseling over u werd geroddeld terwijl u voordien nooit en met niemand problemen hebt gekend. Nochtans zijn dergelijke beschuldigingen zeer ernstig aangezien u werd gelinkt met een vijandige organisatie en dergelijke roddels in uw context een grote impact kunnen hebben (CGVS, p. 17-19). Geconfronteerd met het feit dat mensen dan toch moeten weten welke gevolgen roddels kunnen hebben, kan uw antwoord dat het nu eenmaal zo is dat mensen wanneer iemand sterft zaken beginnen te verzinnen slechts weinig overtuigen (CGVS, p. 19). Gezien deze uitspraak kan het andermaal, en zoals reeds werd aangestipt, niet overtuigen dat u dan de enige zou zijn over wie werd geroddeld. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u zich enkel en alleen baseert op het feit

dat de organisatie van Bilal Badr uw wijk controleert om te zeggen dat Bilal verantwoordelijk is voor de moordpoging (CGVS, p. 20). Voorts komt het weinig overtuigend over dat u zich niet veel later dan de moordaanslag weer buiten uw huis hebt begeven (CGVS, p. 21). U ging immers samen met uw vader naar het bureau van het volkscomité. Bovendien is het vreemd dat u niet zelf met de leider van het volkscomité hebt gesproken. U werd opgehouden in de gang door jongeren die wilden weten wat er precies was gebeurd en vervolgens ging uw vader zelf verder uw zaak bespreken in het kantoor van de leider (CGVS, p. 11 en p. 20-21). Volgens uw verklaringen stapte u naar het volkscomité om bescherming te vragen tegen de organisatie van Bilal omdat u zich in uw huis niet meer veilig voelde en vreesde om vermoord te worden (CGVS, p. 20). Indien u een effectieve bescherming tegen uw belagers wilde bereiken, kunnen er echter vraagtekens geplaatst worden bij uw beslissing en uw keuze om naar het volkscomité te gaan. Zo blijkt uit uw eigen verklaringen dat het volkscomité bestaat uit 'ongewapende wijze mannen' die verantwoordelijk zijn voor het kamp en instaan voor de evaluatie ervan. Het volkscomité behoort tot Fateh maar ze zijn geen gewapende militairen van Fateh (CGVS, p. 21), terwijl u geviseerd werd door een extremistische gewapende organisatie die een deel van het kamp controleert. Indien u in Ain el-Helweh woonde, dan moet u op de hoogte geweest zijn van de spanningen tussen Fateh en extremistische groeperingen en kan het voor u geen verrassing zijn geweest dat het volkscomité u repliceerde dat ze u geen bescherming kunnen bieden gezien ze zelf beschoten worden (CGVS, p. 20). In dit opzicht kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u zich tot het volkscomité zou hebben gericht. Daarenboven wordt ook door de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal bevestigd dat het weinig waarschijnlijk is dat u bij het volkscomité zou gaan om hulp en bescherming te vragen en u daar enig heil in zag. Uit deze informatie blijkt immers dat een gewone Palestijnse vluchteling die geen connectie heeft met een Palestijnse factie - zoals u (CGVS, p. 9) - en die een conflict heeft met een strijdende groepering, geen bescherming zal krijgen en dat de volkscomités geen betrouwbare bron van bescherming vormen in dergelijke conflicten. In het bijzonder in een kamp als Ain el-Hilweh waar verschillende rivaliserende groeperingen het kamp controleren en spanningen oplopen kan men geen bescherming verwachten van de volkscomités. Bijgevolg zullen gewone Palestijnen, die geen link of rol hebben binnen een factie, het volkscomité binnen het kamp niet benaderen om bescherming na te streven.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kunnen de door u aangehaalde problemen in Ain el-Helweh geenszins geloofwaardig worden bevonden en kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering nadien gedurende vier maanden in de zuidelijke sjiitische buitenwijk, Dahiyya genaamd, van Beiroet te hebben gewoond en daar vertrokken te zijn omdat u er zich onveilig voelde sinds de bomaanslagen werden toegeschreven aan personen uit Ain el-Hilweh (CGVS, p. 22-23).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er

immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA registratiekaart van uw familie beschikt, alsook dat u over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnen beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein el-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt dat uw woning jullie eigendom is (CGVS, p. 5). U hebt uw vierde jaar middelbaar onderwijs afgerond op 16-jarige leeftijd (CGVS, p. 3) en nadien hebt u gewerkt als schilder en decorateur (CGVS, p. 7). Uw zaken gingen goed en u had genoeg werk en inkomsten. De Syrische crisis had weinig invloed op uw werk. U verdiende maandelijks 1600 à 1800 dollar. Hiermee kon u voorzien in uw behoeften en kon u sparen. Ook uw broer had een vast inkomen met zijn werk bij een bedrijf en uw vader verdiende goed als taxichauffeur (CGVS, p. 8-9). Wat betreft medische bijstand blijkt overigens uit uw verklaringen dat uw moeder afdoende financiële middelen had om voor haar hartaandoening beroep te doen op een privéziekenhuis aangezien ze zelf de helft van de kosten diende te betalen (CGVS, p. 4-5). Nergens uit uw verklaringen kan dus afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt

werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens en uw registratie bij UNWRA, hetgeen op zich niet wordt betwist. Het door u neergelegde attest van het volkscomité kan evenmin bovenstaande bevindingen

wijzigen. Immers, documenten zijn slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, *quod non in casu*.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur.

Volgens verzoeker heeft de overheid de verplichting tot een zorgvuldige feitenvinding. Hij verwijst naar de artikelen 48/2 tot en met 48/4, 49 en 52 van de vreemdelingenwet waarin de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming worden omschreven. Verder haalt verzoeker aan dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot ongegrondheid en dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen. Verzoeker beweert dat zijn asielrelaas als geloofwaardig dient beschouwd te worden. Bij tegenstellingen en lacunes moet nagegaan worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet. Dit is volgens verzoeker niet het geval. Daarnaast moet ook nagegaan worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoeker zelf. Volgens verzoeker werd ten onrechte overgegaan tot de weigering van zijn aanvraag en dit op basis van ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker blijft bij zijn feitenrelaas dat volgens hem overeenstemt met de werkelijkheid. Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing vol staat van speculatieve beweringen die geheel tendentiekus zijn, geen bewijswaarde kunnen hebben en geen afdoende motivering zijn. Verzoeker wijst erop dat hij met recht en reden zijn land van herkomst is ontvlucht. Verzoeker is van mening dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van hem te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig afgewezen worden als zijnde ongeloofwaardig minstens niet relevant.

In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker beweert dat de verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zogezegd ten nadele van hem, terwijl in werkelijkheid deze elementen niet correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van zijn asielaanvraag door verweerder. Voorts haalt hij aan dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties. Volgens verzoeker is volgens de materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven wat *in casu* niet het geval is. Hij meent dat er tot op heden in Libanon een heel onveilige toestand aan de orde is en er verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, getuige daarvan de recente gebeurtenissen in het land van herkomst. De situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ernstig en zijn leven is ten zeerste in gevaar.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play beginsel.

Volgens verzoeker wordt niet *in concreto* gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. De situatie in Libanon diende *in concreto* beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van zijn asielaanvraag en verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien het niet kan dat hij naar een land zou worden teruggestuurd waar een schending van artikel 3 EVRM dreigt. De motivering dat niet iedereen in een mensenwaardige toestand terechtkomt in de kampen, kan niet beletten dat er wel degelijk mensen in een dergelijke toestand terechtkomen. Verzoeker verwijst daarnaast naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Voorts meent verzoeker dat in de beslissing

sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Libanon, die niet *in concreto* werd afgetoetst. Deze manier van werken doorstaat de zorgvuldigheidstoets niet.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. De Raad wijst erop dat het onderdeel van het eerste en tweede middel 'beginselen van behoorlijk bestuur' onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 EVRM, dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel *in casu* geschonden zou kunnen zijn, aangezien verzoeker middels onderhavig beroep bij de Raad een rechtsmiddel voor een nationale juridische instantie heeft gehanteerd. Voorts kan niet worden ingezien en duidt verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bestreden beslissing hem zou verhinderen het in artikel 13 EVRM vervatte recht uit te oefenen.

2.3.3. Verzoeker kan de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) hij niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet loopt en uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juni 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december

2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

2.11.1. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoekers aangehaalde problemen in Ain el-Hilweh zijn geenszins geloofwaardig en daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij nadien gedurende vier maanden in de zuidelijke sjiitische buitenwijk van Beiroet te hebben gewoond en daar is vertrokken omdat hij er zich onveilig voelde sinds de bomaanslagen werden toegeschreven aan personen uit Ain el-Hilweh.

2.11.2. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.11.3. De Raad wijst er hierbij tevens op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoeker zijn verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag aantasten.

Verzoeker zou een aantal maanden op zondag voor timmerman W. K. J. gewerkt hebben. W. K. J. werd vermoord door de organisatie van Bilal Badr omdat hij beschuldigd werd van het behoren tot Saraya Al Muqawama. Door verzoekers samenwerking met W. K. J. werd er geroddeld dat hij ook behoorde tot Saraya Al Muqawama en samen met hem als spion werkte. Hierdoor werd er een moordpoging op verzoeker ondernomen.

Los van de vraag of een machtige organisatie enkel en alleen op basis van roddels die betrekking hebben op de samenwerking met een tegenstander/vijand en het spioneren voor deze tegenstander een moordpoging op iemand zou ondernemen in de context van het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain el-Hilweh, is de Raad van oordeel dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat indien verzoeker wordt beschuldigd van spionage en een moordpoging op hem wordt gepleegd, hij niet de hulp zal inroepen van die organisatie, het volkscomité, waarvan hij zelf stelt dat ze bestaat uit ongewapende wijze mannen die verantwoordelijk zijn voor het kamp en instaan voor de evaluatie ervan. Het volkscomité bestaat immers niet uit gewapende militairen van Fateh, terwijl verzoeker zou gevisieerd worden door

een extremistische gewapende organisatie. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker en minstens zijn vader op de hoogte zijn van het feit dat het volkscomité hen niet kan helpen aangezien zij woonachtig zijn in het vluchtelingenkamp Ain el-Hilweh. Dit klemt des te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt *“dat het weinig waarschijnlijk is dat u bij het volkscomité zou gaan om hulp en bescherming te vragen en u daar enig heil in zag. Uit deze informatie blijkt immers dat een gewone Palestijnse vluchteling die geen connectie heeft met een Palestijnse factie - zoals u (CGVS, p. 9) – en die een conflict heeft met een strijdende groepering, geen bescherming zal krijgen en dat de volkscomités geen betrouwbare bron van bescherming vormen in dergelijke conflicten. In het bijzonder in een kamp als Ain el-Hilweh waar verschillende rivaliserende groeperingen het kamp controleren en spanningen oplopen kan men geen bescherming verwachten van de volkscomités. Bijgevolg zullen gewone Palestijnen, die geen link of rol hebben binnen een factie, het volkscomité binnen het kamp niet benaderen om bescherming na te streven.”* Verzoeker betwist noch weerlegt deze informatie en zijn blote beweringen doen evenmin afbreuk aan deze informatie. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn relaas dienaangaande niet aannemelijk heeft gemaakt en derhalve niet aantoonbaar dat hij genoodzaakt werd te vluchten naar Beiroet waar hij vier maanden in een sjiitische buitenwijk zou hebben verbleven.

De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoekers stelling als zou de motivering van de bestreden beslissing berusten op een subjectieve en speculatieve interpretatie van de feiten elke grondslag mist aangezien de protection officer zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier.

In de mate verzoeker nog stelt dat hij nadien is moeten vluchten omwille van de bomaanslagen (in Beiroet), herhaalt de Raad dat aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas, hij ook niet aannemelijk maakt dat hij gevlucht is naar Beiroet.

Gelet op de manipuleerbaarheid van fotokopieën kan geen bewijswaarde worden gehecht aan een fotokopie van een brief zonder datum van het volkscomité waaruit blijkt dat verzoeker een moordpoging heeft overleefd en dat hij voor zijn veiligheid het kamp diende te verlaten. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en een document slechts in aanmerking kan worden genomen ter ondersteuning van een geloofwaardig asielaanvraag. Verzoeker kan met dit document de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

2.11.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” van 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees

from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA registratiekaart van zijn familie beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" van 12 juni 2015) dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Verzoeker woont in een huis dat eigendom is van zijn familie. Hij heeft zijn vierde middelbaar onderwijs afgerond op zijn zestien jaar. Vervolgens heeft verzoeker gewerkt als schilder en decorateur. Zijn zaken gingen goed waardoor hij genoeg werk en inkomsten had. De Syrische crisis had weinig invloed op zijn werk. Verzoeker verdiende maandelijks tussen 1600 en 1800 dollar. Hij kon hiermee in zijn behoeften voorzien en sparen. Zijn broer had een vast inkomen met zijn werk bij een bedrijf. Zijn vader verdiende goed als taxichauffeur. Zijn moeder had voldoende financiële middelen om voor haar hartaandoening een beroep te doen op een privéziekenhuis aangezien ze zelf de helft van de kosten diende te betalen.

Verzoeker brengt geen afdoende, concrete op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain el-Hilweh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoeker in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “De veiligheidssituatie in Libanon” van 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio’s, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en

doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is er in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellen-groeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat er tot op heden een onveilige toestand aan de orde is en verschillende problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, dat de situatie in Libanon ernstig en precair blijft en een verwijzing naar 'recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen' (die niet worden bijgevoegd aan het verzoekschrift), brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. In zoverre verzoeker beweert dat de bestreden beslissing geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat feitelijke grondslag mist. Uit de beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing – inzake verzoekers asielrelaas en de algemene situatie in zijn regio van herkomst – heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad merkt op dat verzoeker voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet zich op geen andere motieven heeft gebaseerd dan deze van zijn asielrelaas.

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Waar verzoeker argumenteert dat het fair play beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de fair play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont *in casu* echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld, noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de fair play is aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het aanvoeren van de schending van het verbod op willekeur, zonder *in concreto* aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit verbod zou geschonden hebben. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

2.17. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing van rechtswege de uitvoering ervan opschort.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS